

La Nord de l'Infern

Escalada mixta a la vall de Carançà

Hi ha pics que tenen un nom amenaçador, potser com a avis del que ens hi espera. En el cas del cim de l'Infern, i tret dels dies més durs de l'hivern ripollès, la realitat no fa honor al nom de la muntanya. La seva paret nord sol presentar bones condicions i amables escalades sobre canals i diedres que s'omplen de neu quan ve el fred. Vies no gaire llargues ni difícils, però que s'enfilen amb un tall clàssic i elegant sobre aquest estratègic cim situat entre Núria, Ulldeter i Carançà.

Des de la serra Mitjana s'albira aquest petit món alpi que és la cara nord del pic de l'Infern.

L'Infern és, per excel·lència i en contraposició amb el cel, la regió dels morts. Representat de les maneres més diverses per la totalitat de les religions existents, sempre es relaciona amb valls tenebroses,

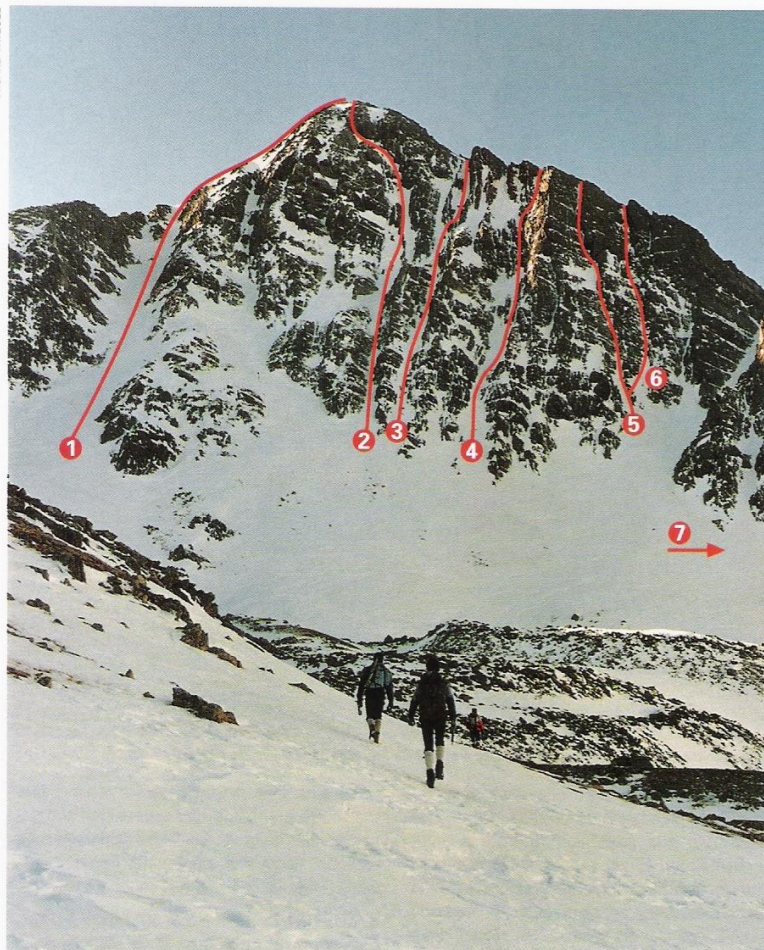
plenes de sofriments i de neguits, on el retorn sovint és impossible. A les muntanyes pirinenques hi ha un indret conegut com la coma de l'Infern, a la vall del Conflent, afluent per la dreta de la vall de Carançà, de la qual és satèl·lit. La coma de l'Infern conclou en el pic

que rep el seu nom, i aquest presenta una tímida paret a l'ombra, burlanera representació del que en veritat ha de ser l'avert.

"*Lasciate ogne speranza, voi ch'intrate*" ("deixa tota esperança, tu que hi entres"), es pot llegir a la inscripció de l'entrada de l'infern

RICARD MIOUET

Panoràmica de la paret des de la coma de l'Infern, a l'alta vall de Carançà.

a *La divina comèdia* de Dante. Davant de tan deplorable perspectiva, no ens encurioseix pensar en el perquè de la toponímia de la zona? I si realment hi ha molts inferns (la religió budista en compta 136!), aquest sens dubte seria l'orc més dolç i entranyable, fet a la mida dels escaladors amants de les petites aventures i les grans soledats. No cal marxar molt lluny, no, per endinsar-nos en aquest infern; ni tampoc serà necessària la guia experta de Virgili per conèixer-lo. Però sí que ens sentirem poetes en evocar els màgics noms de les terres altes que envolten aquest tros de muntanya. Des del cim contemplarem el darrer refugi de les dones d'aigua del Pirineu Oriental, i malgrat ser al punt culminant d'hades, lletrejarem amb calma les rialleres sil·labes del nom celestial de Carançà.

Infern, infern ? Sí que és cert que aquestes altes muntanyes s'han vist poblades, durant l'època estiuenca, de bestiar i ramaders des de temps immemorables, i que aquest pobladors temporals es deurién sentir hostes d'una terra que tan sols és habitable pocs mesos l'any. Aquests malavinguts ramaders patirien constantment davant la possibili-

tat que un canvi radical de temps, una tempesta o l'aparició del torb transformessin aquests tranquils paratges en un lloc horrible on la mort galopa sense escrúpols. Però tornem a posar les coses al seu lloc, ja que la immensa majoria de vegades les situacions són amables, i en aquest infern tan petit trobem un cel blau, sol radiant i la immaculada blancor de la neu glaçada.

Personalment, els retalls de records que conservo d'aquesta muntanya, i en concret dels viatges que hi he realitzat, tenen un encant especial, i tots ells són fruit de situacions tranquil·les. Amb afable nostàlgia recordo la 1a escalada, en especial les 2 hores que el meu company i jo passàrem sota la paret nord esperant que deixés de ploure, asseguts sobre un roc a pocs metres de l'inici de l'esperó de roca que escalaríem més MÉS tard. Hi vam tornar un parell de vegades més a l'estiu, fins adonar-nos que aquesta paret està mancada d'al·licients en el camp de l'escalada rocallosa.

La nostra 1a incursió hivernal fou tot un redescobriments d'aquest mur. La presència de neu al fons dels diedres i l'hermètica

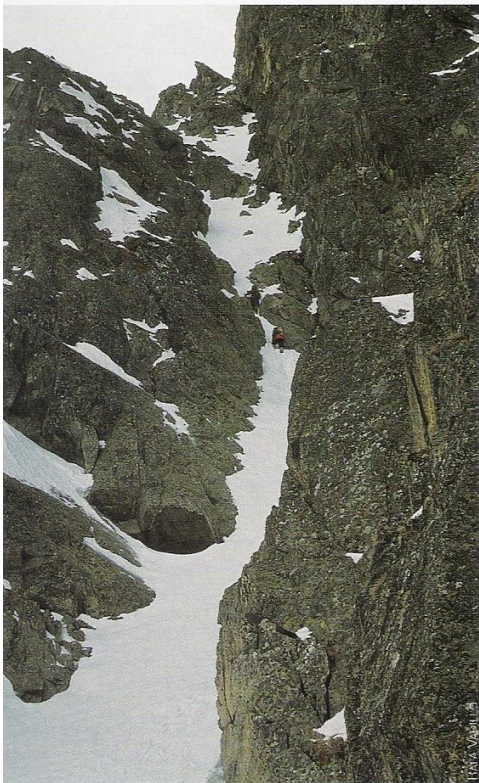
ombra que fa niu durant els mesos freds, són els ingredients que fan que la paret es vesteixi amb aspecte sever, amb una estranya barreja de coqueteria i d'arrogància. Més tard hi he tornat diverses vegades, ja sempre a la recerca dels itineraris glacials. En una d'aquestes incursions el dia era fabulós, i tot aprofitant que el sol ens recordava que ja havia entrat la primavera, ens dedicàrem a mandrejar al cim una vegada finalitzada l'escalada. De retorn al cotxe, i amb una puntualitat irreprouxable, un canvi de temps anunciat va anar dibuixant-se al cel que, gradualment i sense treva, se saturava de la presència d'amenaçadors núvols. A les proximitats del refugi d'Ulldeter va sortir al nostre encontre una noia jove. En veure'ns amb cordes ens va preguntar si veníem de la paret de l'Infern. La noia semblava presa d'un atac d'energia, i es moria de ganes d'escalar la paret. -Quin diable de sang calenta t'ha encisat per anar demà a la nord? La pregunta em va venir al cap, però vaig preferir callar. Mirant el cel estava clar que el dia següent no es mantindrien les condicions del terreny d'escalada. Just arribar al cotxe començava una humida nevada que va deixar una capa de neu nova de més d'un pam.

El bonic corredor del Gendarme Gros presenta un pendent màxim de 60°.

La goulotte Beatriu és la més estètica i difícil de les canals del pic de l'Infern.

L'amagat corredor Pringaos en la niebla conté ressalts de fins a 65° sobre el contrafort de l'aresta nord-occidental.

En una altra ocasió vam encadenar 5 corredors, 3 de pujada i 2 de baixada. Tot en una mateixa jornada, amb inici i retorn a la ciutat de Barcelona. En el record tinc gravada la situació viscuda al volant del vehicle durant la tornada, un viatge sense paraules, on cadascú restava endinsat en el seu propi silenci; digerint el cansament i les intenses hores d'escalada viscudes.

A continuació us presento les diferents opcions que dona aquesta paret a l'època freda. Són escalades força estètiques, sobre diedres inclinats que s'omplen de neu. Tan sols hi ha un inconvenient: fem la via que fem, la paret se'ns farà massa curta. La solució: encadenar 2 itineraris.

Les vies

1. Corredor Oriental. 40° (màxim 45°) de pendent en 150 m de recorregut. Ampla canal amb neu fins ben entrada la primavera. És força fàcil; pot ser la via de descens si volem encadenar 2 itineraris. Material: opcionalment alguna assegurança si anem amb algú sense experiència en corredors.

2. Corredor Directe. 50°-55° (màx. 60°) en 280 m. És el més llarg i el que cau a plom del cim. Malgrat tot, una zona intermèdia fàcil, on el corredor es fon amb el vessant obert, fa que perdi caràcter i atractiu. Material: joc de tascons i algun *friend* opcional.

3. Corredor del Gendarme Gros. 50°-55° (màx. 60°, possible mixt) en 280 m. Bonica

canal situada a la dreta de l'anterior i que transcorre pel marge de l'esperó de l'anomenat "gendarme gros". Els llargs finals són molt estètics. Acostuma a presentar bones condicions. Material: 3-4 *friends* i un joc de tascons.

4. Goulotte Central o 3,5. 50°-55° (màx. 60°, possible mixt) en 260 m. Gran clàssica de la paret. Sens dubte la més repetida. Material: 3-4 *friends* i un joc de tascons.

5. Goulotte Beatriu*. 55°-60°/N° en roca i possible 65°-70°. 180 m. Ramal a l'esquerra de la *goulotte d'en Virgili*. Representa l'opció més difícil de les canals ressenyades al present treball. Les dificultats principals estan al diedre final, sovint amb poca neu per fer-lo amb piolets. Material: joc de *friends* i tascons. 5-6 pitons (extraplans i universals).

6. Goulotte d'en Virgili*. 55° (màx. 60° mixt) en 170 m. No és la més coneguda però sí la més atractiva pel que fa a estètica i dificultat. Personalment crec que és l'itinerari més recomanable. Material: 5-6 *friends* i un joc de tascons.

7. Corredor Pringaos en la niebla. 45°-50° -i ressalts de 60°-65°- en 170 m. Canal situada en el contrafort de l'aresta NW, pany de paret separat del vessant N estRICTE per l'ampla canal occidental (35°). Curt itinerari una mica amagat que podem contemplar com "aperitiu" envers altres escalades al cim. Material: joc de tascons i algun *friend* opcional.

(*) Proposta de nom feta per l'autor de l'article.

Els estètics llargs finals de la goulotte d'en Virgili

DADES PRÀCTIQUES

Altitud del cim: 2.869 m

Descens

Seguim l'aresta cap al pic de Fresers i davallam al S quan trobem els pendents que ho permetin. Remuntem a l'E/SE per traspasar el coll de la Marrana i baixar al refugi (2:30 h).

Punt de partida

Refugi d'Ulldeter (CEC), 2.200 m. Guardat, 52 places. Tel. 972 19 20 04 i 93 867 93 61. S'hi arriba des de Setcases (Ripollès) per la carretera de Vallter 2000. Poc abans d'arribar al final de la carretera hi ha un revolt amb un aparcament i un rètol indicador del camí del refugi (20 min).

Època aconsellable

De finals de desembre a primers de maig. A les canals més estretes i difícils, de gener a mitjan abril.

Risc d'allaus

Si l'itinerari d'aproximació es veu massa carregat de neu, és desaconsellable atansar-se a la paret. Es formen allaus a les pales S del Bastiments i a la base de la N de l'Infern.

Aproximació

És llarga i cal traspasar 3 colls. Des del refugi es va a l'E fins al coll de la Marrana i es flanqueja a mig vessant S del pic de Bastiments fins al coll entre aquest cim i el pic de Fresers. A continuació es flanqueja sota el vessant N del Fresers fins al coll situat entre el pic de l'Infern i la serra Mitjana, des d'on es flanqueja al peu de les vies (2:30 h-3 h).

Cartografia

- Ripollès - 31. Esc. 1:50.000. ICC, 1993.
- Vall de Núria. Ulldeter. Mapa guia d'hivern. Esc. 1:25.000. Ed. Alpina i Geostel, 2001.

tu tries...

tu tries...

tu tries...

nosaltres ho tenim
CORDADA

 PICS MONT CARO
1.447 ms.
C/Pintor Gimeno, 1. 977511208. TORTOSA

 Camarasa
C/Advocat Cirera, Local 4. 937274287.
SABADELL

 CERCLES SPORT
C/St. Lluís, 44-48. 932193648. BCN

 esports 50m
C/Jaume Ibran, 17 Bis. 937964221.
MATARÓ

 HOMO SAPIENS
C/Cádiz n°4. 976486356. ZARAGOZA